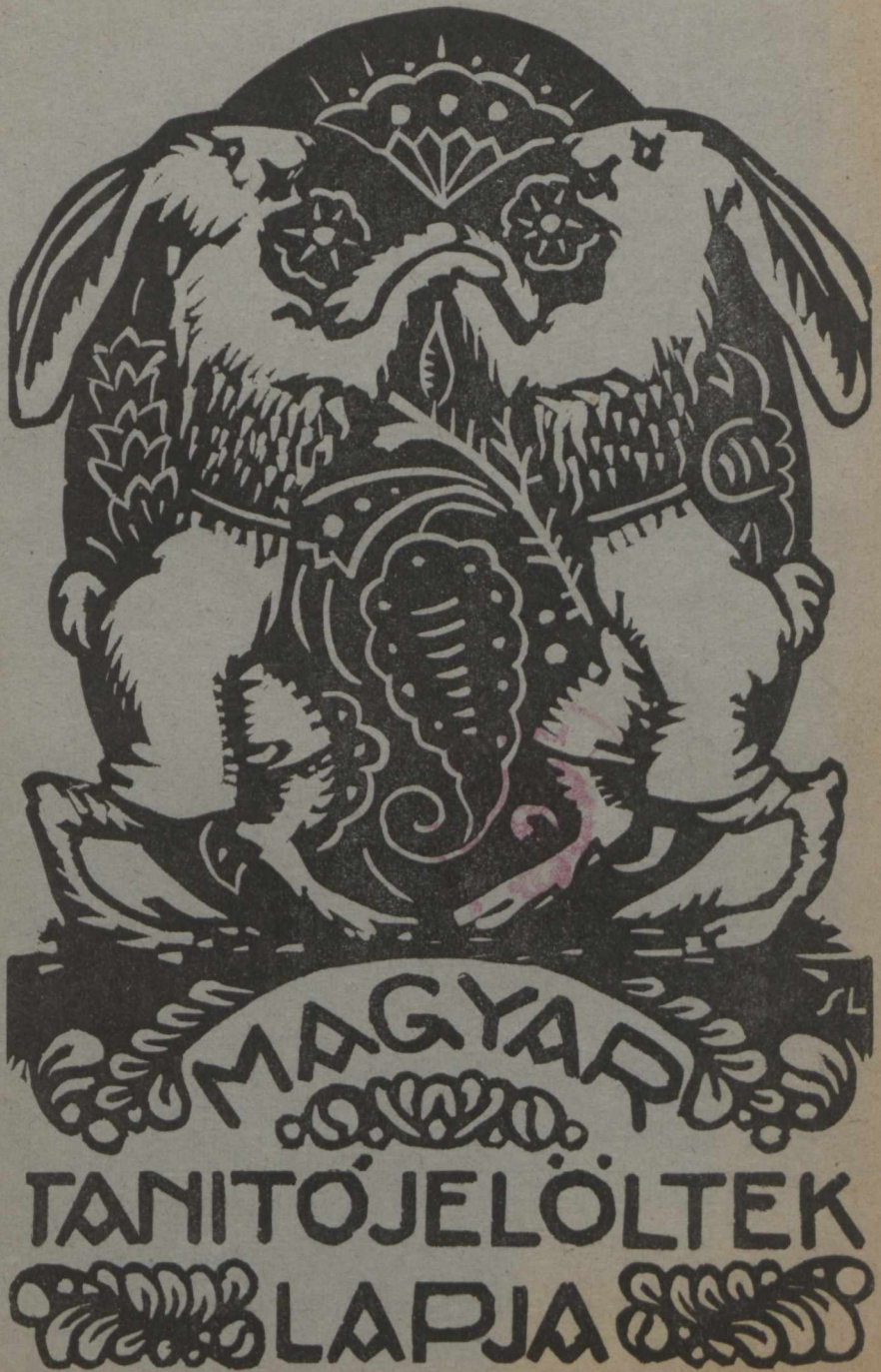

fa 3138

IX. évfolyam.

8. szám.

1935. április hó.

Szerkesztőbizottsági tagok :

Baja	* * *
Baja	Bánfai Ferenc V. éves
Budapest I. ker.	Fehér András V. éves
Budapest II. ker.	Ványi Ilona IV. éves
Budapest VI. ker.	* * *
Budapest IX. ker.	* * *
Debrecen	Gulyás Anna V. éves
Debrecen	Pinkóczy Károly IV. éves
Dombóvár	Máté Katalin V. éves
Eger	Varga Ilona III. éves
Eger	Kamarás Dezső IV. éves
Esztergom	Szabó Lajos V. éves
Győr	Szentirmai János V. éves
Jászberény	Gosztola József V. éves
Kalocsa	* * *
Kalocsa	Czimer László V. éves
Kiskunfélegyháza	Kátai József III. éves
Kőszeg	* * *
Kőszeg	Takács Lajos V. éves
Nagykőrös	Péceli Nagy Lajos V. éves
Nyiregyháza	* * *
Nyiregyháza	* * *
Pápa	Déri Gyula V. éves
Pécs	Gimesi József V. éves
Sárospatak	Békés Géza III. éves
Sopron	Szűcs Mária V. éves
Szeged	* * *
Szeged	Bartha József V. éves
Székesfehérvár	Wágner Karolin IV. éves
Veszprém	Győrök Mária V. éves
Zalaegerszeg	Szalai Edit V. éves

Kérjük a többi intézetet is, hogy a szerkesztőbizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb szíveskedjenek beküldeni.

A kiadásért és szerkesztésért felelős: Horváth B. Kristóf.

MAGYAR
TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN JULIUS ÉS AUGUSZTUS KIVÉTELÉVEL

ELŐFIZETÉS: EGÉSZ ÉVRE 2.— P. EGY SZÁM 20 FILL.	SZERKESZTŐK: RIGÓ ALAJOS és WENNER JÓZSEF	SZERKESZTŐSÉG: KIR. KATHOLIKUS TANÍTÓKÉPZŐ INT. UJSZEGED.
---	--	--

Jertek csak...

Elementek a fagyos téli napok, hogy helyet adjanak az életet hozó tavaszi napsugárnak. Megjelentek az égen az első várva-várt tavaszi felhők. Hozzák a tavaszt, hozzák a tavaszi ibolya édes illatát s hozzák a meleget a dermedt, fagyos emberi szívekbe.

Holnap már zöld lesz a mező, virágos a rét, daltól hangos az erdő s boldogsággal tele a szív.

Holnap már napsütéses pázsitmezők ékesítik a magyar falvakat, városokat.

A fák kísérteties, korhadt ágai a bűvös varázsszertől egyszerre megszépülnek. A tavak partjain az édes ízű sás, illatos káka, kék nefelejts illata fog terjengeni.

A tavi rózsák alatt játszadozó ebihalak, pontyok, csigák százzai fognak uszkálni.

Szép lesz! Természet, szépséged betölti a várakozó emberi szíveket. De még szebb lesz! akkor, ha megjöttek dalos madaraid, kik énekükkel, vidám csacsogásukkal, megszólaltatják az erdő némaságát, s megzendítik az emberi lélek néma húrjait.

Hallani fogjuk nemsokára a harmatos réten a fürjecske pitty-palatty — pitty-palatty csengő fuvolását. Alkonyatkor a denevérek cincogását, a bagolynek ijesztő huhogását.

Hallani fogjuk a pacsirta trillás szonátaát, a rigó pajzán csúfolását: huncut a bíró!! A perzselő napsütésben, amikor az ember az erdő árnyas lombjai alá menekül megpihenni, feje fölött megszólal a vadgalamb turbékoló hangja: bru... bru... bru...

Jertek csak százzsinű madárkák, mert pelyhes fészketek üres, hideg, s néma...

Jertek csak a Csonkaországba, szegénységbe, szürkeségbe — szeretet vár benneteket. —

Bennünket már senki sem szeret, tőletek várunk vigaszt. A tél hidege és a nincstelenség ellen való küzdelem ellopta az utolsó mosolyt is arcunkról, Szükségünk van mosolyt teremtő arcotokra, tavaszt hozó csicsergésekre... De látogassatok el máshova is...

Tul a Csonkaország határain is van szenvedés. Szükség van rátok nemcsak a Duna Tisza rónáján, hanem a Kárpátok kalásztalan bércein, a kéklő Adriánál és a megdarabolt Erdélyben is.

Jertek csak, hozzatok örömet, balzsamot és tegyék a fájdalom magyar szívekre.

Ezt izeni nektek a tavaszi felhőkkel a magyar tanítójelölt ifjúság...

Matisa József, Pécs

Az én dalom.

Hlavács Mária, Debrecen

Isten, tüzes szívem minden melegével
Köszönöm, hogy engem annyira szeretsz,
S köszönöm ezt az állandóan nótás,
Dalolni tudó ifjú szívemet!

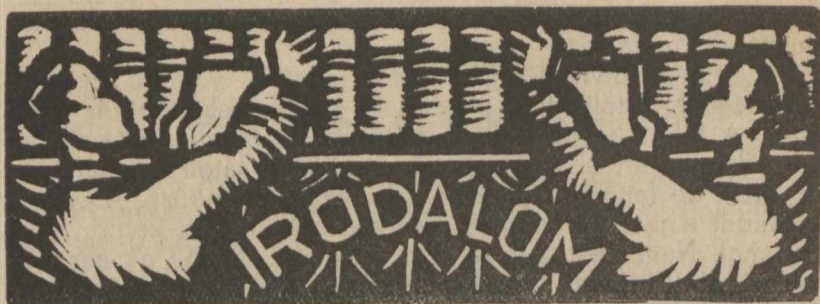
A hálámat főleg azzal mutatom meg,
Hogy mindenkor csak Néked dalolok!
Ó, az én dalomba ne férkőzzön soha
Halálhörgésbe fúló földi szenny, piszok!

S ha dalolok, csak vidáman daloljak!
Nem nóta az, melyben sír a csüggedés.
Dalom hangja legyen magasan szárnyaló,
Mindent szépnél látó életölelés!

És ne csússzon sárba sohasem énekem!
Nótás szívemmel az eget keressem!
Minden fehér dalom kis lépcsőfok legyen,
Hogy közelebb juthassak Hozzád, én Istenem!

Te így, én úgy...

Nagy P. Félix, Szeged

— Az öreg cigány meghalt. —

Sok emlékem fűződik az öreg Gázsibácsihoz. Ő volt a legöregebb cigány a faluban. Olyan szépen hegedült, mint a pacsirta. Mikor temették, az összes cigányok elhegedülték a nótáját. Igen szép temetés volt. — Így ír az első éves. —

Leülök és „szedegetem a sok szép emléket, mint a méh a virágról a mézet.” Lelkem előtt megjelenik egy ráncosképű vén cigány, a jó „Feri more”. Egész élete csupa muzsika volt. Ma már nem mondják neki: „Húzd, ki tudja meddig húzhatod, mikor lesz az új vonóból bot.” Ma már az angyaloknak hegedül, szívhezszóloán, úgy, ahogy az öreg Méltóságosnak szokta még életében, hogy: „Nem loptam én életemben, csak egy csikót Debrecenben.” Lám, a vén more jól számított mikor így gondolkozott: Falu végi kis korcsmában, „életem ha elpipáltam, égbe visznek angyalok...” most díszesebb társaságnak hegedül, mígcsak oda nem szól valamelyik égi lakó; „Ne húzd, ne húzd azt a nótát, megszakad a szívem tőle” Ő látta, hogy ez lesz a sorsa és élnivágyása ellenére is szép csendesen elhunyt.

— Így ír a költészetben jártas, tehetséges másodéves. —

Szkeptikus letargiájából fáradtan emeli fel fejét a falu arra a szomorú hírré, hogy a Lajcsi brácsás napjainak a száma elérte a zérót és most agyonstrapált neureszténias tagjait átadta az örök nyugalomnak. A harangok rapszódikus szárnyalása csattogó szárnycsapásokkal kíséri sírjába a halott fenomént, a falu egyetlen kontrásvirtuozát. Az univerzális gyász közepette csak egy-két ember nem beszél róla, számukra ő soha sem volt evidens, ezért halála nem is hatott rájuk a szenzáció erejével.

Spirituel ott vagyok a sirnál és végig meditálom a szegény halott életét. Csupa kontraszt. Igazi művész. Vajjon a fátum nekem milyen sorsot jövendöl? . . .

— Így ír sz te, aki már nagy fiu vagy és félig emberszámba

mész, te akinek nagy tudása és szakismerete van és aki már a harmadikba jársz. —

A remegő tavaszi nap langyos sugára, virgonc gyermek elevelségével futott végig a falun és bekukucskált minden ablakon. A falun végig még a putrikba is bepillantott, de az egyikből mindjárt ki is ugrott, mert amit ott látott azt nem értette meg, de látta, hogy fiatal jókedvével ellenkező. Egy halott feküdt a piszkos zugban, csendesen, hidegen komor nyugalommal. Nem illett sehogysem a tavaszi képbe az elmúlás híve, a halott cigány. Hiszen a tavasz az élet zsengeje, a kikelet ideje, a boldogság megtestesítője, a muzsikáló lélek legszebb ideje. Körös-körül virágzó fák, száz színbe boruló mező, csattogó madárdal és az emberarcokon tündöklő mosoly. Ez az igazi élet, még nem fenyeget az ősz, nem kísért az elmúlás, csak daloljunk önfeledten, éljünk a mának, hisz a holnap még nem a mienk.

— Így ír a negyedéves, aki költői lélek és úgy ír, ahogy a szíve sugalja, de, hogy nem arról írt amiről szándékozott, arról nem tehet. A szíve ezt sugta az öreg cigányról.

Még a levegőben remeg az utolsó akord, de egy pattanás és az öreg hegedű húrja elszakadt. Görcsösen szorongatja egy elhidegülő kéz, mintha mégegyszer csak egy hangot szeretne hallani tőle. Csodát vár? Várja, hogy a szakadt húr megszólaljon? Nem, ez úgysem lesz meg. Szívéhez szorítja, hogy utolsó sóhaját belélehelje, hogy megossa menni készülő lelkét. Azután lassan, remegve ajkához emeli és fonnyadt arcán végiggördülő könnyeivel fűröszi a kopott elnyűtt hegedűt. Nem szól senkinek. A szó zavarná fájó búcsuját, csak leteszi maga mellé és lehunyja szemét. Életének minden öröme, fájdalma elvonul előtte, mignem úgy érzi, hogy mindég távolabbról szemléli azt, mignem szürke ködkép ereszkedik alá a magasból és már nem vár semmit. Meghalt. A szobában csend van, csak egy szű perceg időnként, amely most furja be magát a lelke hagyott kopott hegedűbe.

... Így ír az ötödéves. Testvér! Megérezted?

Csendben.

Szücs Mária Sopron

Oh, milyen jó egyedül lenni,
Mikor nem zavar senki.
Egyedül a néma csenddel
Halkan, lágyan sutogni...

Oh szállj meg édes csend,
Borítsd rám palástod,
Engedd, hogy elringasson
Enyhető varázsod.

Kiterjesztett szárnyad alatt
Dobbanjon meg szívem
S e dobbanás legyen a viszhang
Közted és köztem.

Ember.

Ozsvát Katalin Budapest, Salvátor intézet.

... És a nyáreleji szél hirtelen jött nekivadulással meg-
rázta a fákat, úgy, hogy a gögös cédrusok mélyet bókoltak az
aranyszínű homok fölé.

Názáret lassan süppedt bele a meleg, barna alkonyatba.
Egy ideig még körülfolyta a várost a puha félhomály, aztán
egyszer csak minden átmenet nélkül a fák csúcsai elmerültek
a sötétségben...

Az országúton egy férfi haladt lassú, nehéz léptekkel. A
vállát előregörnyesztette a fáradtság, és a szeme mélyen be-
süppedt a homlok előredülő, tulmagas boltozata alatt.

Bizony hatvankét évvel kimerül már az ember a napi
munkában, kivált hogyha olyan fiatalos tüzzel és lelkesedéssel
végzi, mint Dávid, a vámos. — Igaz ugyan, hogy e miatt meg-
vetették a zsidók, és a merevnyakú farizeusok hidegen tértek
ki az utjából, ha meglátták. No de ez mit sem változtatott
Dávid életében, ő úgy gondoskodott a jómódjáról ahogy leg-
kellemesebbnek találta. Nem adott a mások véleményére, és
lerázta magáról a Jehova — hívők gögös ellenszenvét.

Hisz gazdag volt, jókedvű és volt egy fügefával bekerít-
tett háza is Kánában. Nem szorult hát senkire.

Csak ma, hogy annyira elmaradt hazuról, nem bánta
volna, ha valaki segíti vinni a zsákját, amit már alig birt von-
szolni maga után. Érezte, hogy mindjobban fogy az ereje, és
az éjszaka uton éri, ha nem jó valaki a segítségére. Mert hi-
szen Kána még elég messze van így gyalogosan Názárettől.

Azonban az országút kihalt volt és csendes, csak a szél
lármáztatta a fák ágait.

És különben is, aki még senkit meg nem szánt, meg
nem segített, sőt kirabolt és becsapott; annak, hogy segítene
most szükségében valaki?

Dávid mélyet zihált. És a kínos sóhajtással együtt a zsák
is kihullott a kezéből.

Ekkor azonban meleg lehelet érte az arcát. Valaki megállt
előtte.

Dávid fölpillantott csodálkozva. Aztán mindjárt le is bo-
csátotta a pilláit, mélyen.

De akkor már egy tiszta, erősnézésű szem fölismerte a
hold fehér lényében. És nézte megütközött, szomorú, szépsé-
ges tekintettel.

Dávid, a vámos nem bírta el ezt a nézést. A pillái után
lehullatta a fejét is a mellére.

Csak onnan mélyről engedte föl szárazon a szót:

— Mit akarsz tőlem ?

A jövevény mozdulatlanul állt előtte. Karcsú, fiatal teste fölsudárodott, mint a királyi cédrus. Magas, finom-arany színre égett homlokán csak az odaérő haja rebhent egy kicsinykét. Különben nem mozdult. Állt merőn, nyugodtan.

És nézett.

Dávid nem volt gyáva soha életében. De most ezelőtt a fiatal ismeretlen férfi előtt csak elgyötrődve engedte el a szókat.

— Bocsáss utamra, zsidó . . .

Az idegen ekkor megszólalt. Csöndesre és egyszerűre igazította a hangja meleg orgonáját.

— Segítem a terhedet vinni, jó ember . . .

— Dehát én . . . te ismeresz engem zsidó ? Tudod, hogy velem nem áll szóba egyszem a tieitek közül ? Mit akarsz hát velém ?

— Add ide a zsákokat, és menjünk. Elkísérlek, hogy könnyebben hazaérhess, Kánába.

— De . . . Hát ismeresz engem ?

A fiatal zsidó elfordult.

— Ismerlek. Te Dávid vagy, a vámos.

— És mégis segítesz nekem ?

— Láthatod . . .

És a fiatal férfi csöndeset mozdult. Levette a zsákokat a másik válláról és a magáira tette szóltanul. Csak a keskeny halványpiros ajkába futott fel egy réveteg mosoly.

De azért szemrehányás nélkül vitte a vámos terhét órákon keresztül a sötétségben, kissé előrehajtott nyakkal, fáradtan, egészen Kánáig.

Ott aztán megállt és a melléből sípolva szakadt fel a lélekzet. De azért mosolygott még mindig. És valami különös, rejtett sóvárgással kereste meg a vámos tekintetét.

Valami egészen idegen, ismeretlen kis mozdulat volt az, ahogy a kezét kinyújtotta önkénytelenül, és tagolatlan, furcsa hang buggyant ki a száján.

De Dávid nem vette észre. Mohón, kapzsin kapott a zsák után, és egyetlen köszönő szó nélkül rohant el a háza felé.

A másiknak a levegőbe bénult a kinyújtott karja. És ott maradt mereven egészen addig, míg a válla maga után rántotta előre zuhantában. A mellébe hasítva szökött a fájdalom.

De csak egy pillanatig tartott a gyöngye magáról feledkezése. A hold fehér fényében karcsún és töretlenül egyenesedett föl az előbb még gyámoltalanul összecsukló teste. A görcsösen összezsugorodott ajka is lassan, bágyadtan szétvált a megtalált szóval.

Csak a hosszú, barna pillái feküdtek továbbra is valami konok, gyermekes fájdalommal a mély árnyékuk fölött.

De már nem csodálkozott. Nem volt meglepve. Nem sordorta magával a vérző érthetlenség kinja.

Eljött idáig, megszánta a vámost és még köszönő szót sem kapott tőle.

Pedig mennyire várta! mennyire remélte!

A forró, fiatal, emberszíveket keresgélő keze is szeretetért könyörögve indult Dávidé után.

De... úgy látszik még nem érkezett el az emberfiának az órája. Hát nem szabadott, hogy fájjon a véletlenül megsajdult seb.

A fiatal férfi tünődve állt még egy darabig. Aztán a homloka sima, márványos táblájával rábólintott arra, amit mondani akart. Arra az egy szóra.

De ebben benne volt a megértés, a mindent belátó, minden, megbocsátó szelíd isteni jóság.

— Ember... — Mondta maga elé csöndesen.

... És a cédrusok levelei picinykét besüppedtek, amint a szegény ács szegény fia megindult fölöttük...

Hintón — kocsin.

Gimesi József, Pécs

A gondolat
(és nagymagú vers)
négy szárnyas ló-vont jó fogat:
úrnak való.

Rissz-rossz kocsim
— kerék a ritmus, ló a rím —
kicsit dőcög.

A jó fogat az égben jár,
földön zörög a rossz batár.

A fogat gyors. Gazdája hajt.
Paraszt az uton felsóhajt:
„Ez sem könnyíti terhem.

Ballag tovább gyalog.

Rissz-rossz kocsimra felveszem.
Lassan dőcögünk, csöndesen...
„Áldja meg az Isten érte.“

Tavaszi.

Szív.

Dobry Lajos Kiskunfélegyháza

Valami hajt,
valami űz,
valami nagy,
nyugtalan tűz

Valaki szólt,
valamit kért,
valaki nyúlt
a szívemért.

... becsapott
nekem fájt,
... meglopott,
nekem fájt,
... megütött,
nekem fájt
—
s a végén Ő sírt.

Tavaszi hervadás

Pentz Magda, Veszprém.

Tavasza van. A mezőn sétálok, virágot szedek. Milyen bájosak, szépek ezek a kis vadvirágok. A tavaszi szellő simogatása felébresztette őket téli álmukból, s most kinyitották a bimbók kelyhecskéiket, hogy befogadják a nap meleg sugarait. Amint szedegetem őket, két kis hervadt virág jut a kezembe. Az egyik még csak bimbó és már elhervadt. Siratja a tavaszi szellő, hisz ő csalta elő, ő volt az édesanyja. Úgy fáj látni ezt a korai hervadást. Óh, Istenem, Te, ki minden teremtményedet látod, ki ennek a sok kis virágnak oly szép tavaszt adtál, miért adtál éppen ennek a vadvirágnak ily korai halált?

Lassan hazafelé megyek. Nincs már kedvem virágot szedni. Talán az a két kis hervadt virág okozta hangulatomnak ezt a gyors változását. A faluba érve harangszót hallok. Az egyik házból koporsót hoznak ki. Megérinti lelkemet az elmúlás gondolata. Elmúlás a tavaszban. Hirtelen eszembejuttatnak a virágaim, az egyik csokrot odateszem a koporsóra. Odaintek egy kis fiut: „Ki halt meg?” „A Bognárék Jánoskája.” Szegényke, hát meghalt, életében is olyan volt, mint egy kis angyal. Szőszke feje, beteges, sápadt arca volt, a nagy gyerekes kék szeme idegenkedve nézett a világba, aztán sokszor úgy elnézett a messzeségbe, mintha ott keresne valamit. Most megtalálta. Még most is előttem van, az a fáradt, megadó, szomorú mosolygás, amellyel fogadott, ha meglátogattam hosszú betegsége alatt. Akkor nagy hatással volt rám, most eszembe juttatja az a hervadó kis bimbót.

A másik utcából is halottat hoznak. Ma igazán szomorú napja van a falunknak. Megtudom, hogy ez a „nagyapó,” koporsója. Így ismerte mindenki a faluban „nagyapó”. Most ő is elbúcsúzik. Szép búcsúzás, a fák a koporsóra hullatják virágaikat, amerre a szomorú menet elhalad. Sokan kikisérték utolsó útjára. Elment az öreg „nagyapó” és itthagya árván „nagyanyót”, meg kis unokáját. Ki fogja majd Lackót mesével tartani, ölbevéve altatgatni, ha most nagyapót kiviszik örök álmra a szomorúfüzek alá.

Bementem meglátogatni szegény „nagyanyót” és a kis Lacit.

„Hogy is történt a szomorú eset nagyanyó”? Kérdeztem, mikor már ott ültem az ágya mellett. Szegényt nagyon megviselte férje halála.

Szomorúan kezdett beszélni: „Tegnap még mesélt a Lackónak. Úgy elnéztem őket ott egymás mellett. Olyan jól megértették egymást. Nagyapa újra gyermek lett. Lackó odahaj-

totta fejét a vállára. A búcsúzó tavaszi nap sugarai bearnyozták, azt az ősz fehér és azt a fürtös kis gyermekfejet. Olyan volt, mintha a tavasz és a tél, a megújulás és az elmúlás ölelkeznenek. Gyönyörűen mesélt szegény öregem, mintha érezte volna, hogy utoljára mesél a mi kis Lacikánknak. Mikor befejezte a mesét, Laci lecsúszott az öléből, játszani kezdett. Ő a kezébevette az ujságot, de nem olvasott. A szeme lecsukódott, az ujság lassan kihullt a kezéből. Azt hittük alszik. Laci mikor megunt a játszást visszamászott az ölébe. Ébresztgette: „Nagyapó mesélj.” De nagyapa, ki máskor soha ki nem fogyott a mesékből most nem mesélt. Mesélő szája örökre elhallgatott. Meghalt. . . Lacinak azt mondtam mikor elvitték, hogy megy meglátogatni a Jézuskát és ha visszatér sokat fog mesélni, mit látott a szép mennyországban. Szegény öregem, pedig már soha többé nem szólal meg, hogy visszaidézza a mult, boldog, szép emlékeit.”

Szegény nagyanyó, hangja elcsuklott, sírva borult a párnáira. Nem vigasztaltam, jobb ha egyedül hagyom. Itt kevés az emberi szó, hogy vigasztaljon, hogy kifejezze részvétünket.

Hazamentem. Eltettem a két kis hervadt virágot az ezer kis szomorú és bohó emlék közé. Ha előveszem majd, mindig eszembe jut az a gyermek és az a kedves mesélő öregember, akik egy szép tavaszon találkoztak a halálban.

Kimentem a kertbe. Leültem egy padra. Szomorú gondolatok kergették egymást a fejemben. Érdemes élni? Lehet az embernek igazi célja itt a földön? Mikor a halál kaszája lesújt bennünket, nem marad utánunk más, mint egy emlék szeretteink szívében s egy hervadt kis virág a koporsónkról a résztvevő idegennek. Miért? Miért engeded ezt Istenem?

A tavaszi szellő végig simított az arcomon. Hűvösödik. Be kellene menni. Egyszerre egy bársonyos kéz végig simítja a hajam, kendőt terít a vállamra, megcsókolja gyengédén a homlokomat. Megfordulok. Hirtelen megcsókolom azt a gondos szerető kezet. Aztán hosszan nézek távozó alakja után. Az édesanyám volt. Elsietett, halkán ahogy jött, hogy ne zavarjon. Gondos, szerető keze mindenütt ott van, ahol kell, anyai szeme mindenhova kísér.

Most tudom, hogy van földi cél, megtanított rá az édesanyám, cél mely boldogít, melyért érdemes élni, küzdeni, egy egész emberi életen át, ez a cél a másokért való önfeláldozás, a szeretet.

Tanítójelöltek Lapja hely az érvényesülésre!

Öcsi...

Bartha József, Szeged

Öcsi szusszanását hallottam mögöttem.

Öcsi tudvalevően az én sajátnevelésű keresztfiam. És öt éves mult éppen Péter és Pál napján, tehát neve Péter és Pál, így, ahogyan írom. (Sokat nevettem azon, hogy ez a fiú, ha felnő és névnapot tart, rengeteg tévedés áldozata lesz: jönnek gratulálni minden Péter és Pál napkor hozzá!) Saját nevelésű pedig azért, mert így vakációban minden pedagógiai tudományom latbavetésével én nevelem: szülei szegény zsellérek és mivel nem Öcsi az egyetlenke, hanem a heteditke, nem örvendhet akkora népszerűségnek a szülői szemében, mint általában az Öcsi néyre hallgató hasonló korú urak szoktak.

— Szóval: Öcsi szusszantott mellettem.

— Köröszt... körösztapukám... ö... ö...

És élébeem totyogott bírónak induló tekintélyének terhével.

— Ö... nézd körösztapukám: cic! Szép aranyos kis cic.

Elhökölve pillantottam fel a könyvemből: valóban két szép kis fehér cica volt a kezében. Csak éppen hogy kinyilott a szemük! És mindkettőnek a vékonyka derekát szoritotta át barát-ságosan Öcsi.

— Te Öcsi — mondtam neki. Honnan a szöszből kerítetted elő ezt a két macskát?

A fejét rázogatta;

— Nem macska: cica. Kis cica! A mamájuk a macska!

— Hát jó: honnan szerezted a kis cicákat?

Az istálló felé bökött egyik macskával:

— Onnan: jászoly alatt voltak.

— Hogy kerültél oda?

— Bementem.

— Miért?

— Jucika küldött oda be.

— Mikor?

— Mikor tüzet akart gyujtani.

— Tüzet? Hol?

— Hát tudod körösztapus: tegnap csináltunk egy kis kemencét Jucikával (ez az én kis hugom: öcskössel egykoru és viszont nem az én nevelésem) a kertben. Azt mondja Jucika nekem: Öcsi eredj hozzá az istállóból szalmát, én meg addig hozok gyufát a konyhából és gyujtsunk tüzet a kis kemencében. Főzzünk ebédet az aratóknak.

— No azután?

— Én bementem. Ott volt a szalma a jászoly alatt. És ott voltak a kis cicák is.

És letette elém a földre őket. Másztak volna a kis tehetlenek. Hogy ez nem sikerült, hát nyivákolni kezdtek keservesen.

Öcsi figyelmesen nézte őket.

— Mondd körösztapuska : ugy-e most ezek sírnak ?

— Bizonyosan sírnak Öcsi — hagytam rá.

Nézte közelről a szemüket.

— Nem vizes a szemük körösztapus. Miért ?

No, nehéz kérdés.

— Hát... hát... nézd Öcskös: nincs is zsebkendőjük.

— Én is a kezemmel törülöm a szemem, ha sírok.

Szigoru lettem :

— Hja fiam : a jó kis gyermek zsebkendőbe törli a szemét. A jó kis cica is, ha van neki.

Erős érv volt, Öcsi más témára terelte a kérdést.

— Hát ugyan mit síratnak ? Én nem bántottam őket. Körösztapuska sem. Én csak akkor sírok, ha kikapok, meg, ha éhes vagyok.

Éhesek ? Bizonyosan éhesek — mondom bizonytalanul.

Öcsi már dőcög is a konyha felé. És nemsokára kis tányérkában tejet hoz elő. Jószívvvel adja a cicák elé. Hogy nem akarnak enni, az orrocskájukat is belenyomja. de ugy sem esznek.

— Nem éhesek — jelenti a gyermek.

Szomorú a hangja, tűnődik,

— Más bajuk lehet ? Szegénykék, hogy sírnak !

Felém fordul :

Mi lehet a bajuk ?

— Alighanem a nap bántja a szemüket vélem.

Fellemeli a cicákat és a fal árnyékába viszi. De még vesztettebbül miákolnak, mint a napon. Hát nem jó ez a diagnózis sem.

Látom, megint kedvetlen Öcsi :

— Csak sírnak körösztapuskám ;

Kétségbeesetten töröm az orvosságon a fejem.

Eközben az öreg cirmos megy át az udvaron az istálló felé lomhán, a szájából egérfarok lóg ki.

Öcsi megránt :

— Körösztapa !

— No !

— Ugy-e ezeknek a cicáknak a cirmos a mamája ?

— Igen.

— Akkor én tudom mi a bajuk ! — mondta a gyerek diadalmasan.

— Ugyan mi lehet ?

— Hát, hogy biztosan a mamájukhoz szeretnének menni,
És már markolja a két cicát. Nyávognak nyekeregnek.
Akaratlanul megyek utánuk az istállóba.

A gyermek pompás tájékozódással viszi be a két cicát.
Az anya már a sikertelen szalmafészekben várja őket. Ahogy
öcsi odateszi a két kis porontyot, még búcsuzóul végigsimitana
rajtuk.

A macska-mama mérges fúvással huzza végig éles kör-
meit a gyermek kezén.

Sikkantva kapja el. Véres. A köröm helye meglátszik.
Nadrágjába törüli és kissé távolabbról szipogva figyeli a cicá-
kat. Hallgatnak már és jóízűen falják az anyatejet.

Öcsi szeme még könnyes, de csillog ahogy rám néz:

— Ugye köröszta, jól eltaláltam a bajukat...

Tavasz lesz újra

Eged János, Eger

Halkan szűrődik be hozzám a nap-	Virág és rügyek illata táncol, suhan,
[sugár,	Bódit és lihegve a lelkemre zuhan.
Újul a lelkem és újra tavaszra vár.	Kitárom ablakom és várom a tavaszt,
Angyalok szállnak és csodás tavaszt	Amely meg-megfogja lelkem s belém-
[hoznak,	[sóhajt.
Lelkem mély redői lassan kismulnak.	

Tavasz lesz megint, frissen fakadó Élet,
Mégfürösztiöm lelkem, aztán újra élek.
Tavasz lesz újra, percek, napok mulnak
S újuló lelkemre frissvirágok hullnak.

Egyszer jött valaki...

Rápolthy Viktor Nagykőrös,

Mikor az első szót csacsogta ajkam,
Anyám forró ajakkal magához vont,
Azóta talán nem is vettem észre,
Tündérszárnyon, mint álom, az év osont.

Multak az évek: könnyelmű mosolyok,
Eltörtek féltett gyermekjátékaim.
Jött a tél, a nyár egymásután, gyorsan
S nem voltak többé tavaszi álmaim.

Egyszer jött valaki, pedig nem vártam
És jöttek az orgonás, tavasznapok.
Én álltam mellette szótlánul, némán
S ajkamon megfagytak a gondolatok.

Egy gyermek fehér lelkébe láttam . . .

Németh József, Szeged.

Gyakorló iskola. Olyan, mint egy tarka kis virágcsokor. A virágok apró, vidámszemű lányok és fiúk. A szirmok piros, rózsaszínű, fehér, sápadt arcok. A levelek egyszerű, szürke kabátkák, vagy pettyes köténykék. Élő csokor. Fakadó bimbók. Ismerem mindegyiket. Ha a csokorból hiányzik egy szál, rögtön észreveszem.

Egyszer egy szál elveszett. Az egyik pad üres lett. Vajon ki jön helyébe? Milyen lesz az arca, vidám, hancurozó fiú, félénk, szepegő kislány? A számolásnál, vagy a földrajznál felel-e majd nekem okosabban? Vártam.

Mintatanításon történt, mikor láttam, hogy az üres pad helyén ült valaki: az új fiú. Akkor láttam először. Félénken felelgetett. Még idegen volt neki a környezet és szokatlan a sok „kistanítóbácsi” arca.

Ezután jó sokáig nem láttam, pedig kerestem a sok ugárándozó gyermek között. Miska, Béla, Sanyi, mindmegannyi kis fergeteg zúdult, futott, kiabált végig az udvaron a szünetekben. Csak az én sápadtarcu kis fium hiányzott. Nem értettem a dolgot.

Később megtudtam mindent. Látogatni mentem. Figyelni kezdtem az új fiút. Rendesen, okosan felelgetett. Kicsit furcsán állt a padban, de mégsem szóltak rá. Tízpercekben nyugodtan ült a helyén; Rajzolgatott, vagy olvasott. Lassan beszédbe elegyedtünk. A lábait hátrahúzta. Szomorúan, félénken tekintett reám. Idegen voltam neki. Gyermekszíve hevesen dobogott.

— Oh, ha a lelkébe látnék, gondoltam magamban.

Nem kellett sokáig erre várnom. Vége lett a tanításnak. Az ima hálatalten szállt az Úr felé . . ., aki annyira szerette az ilyen gyermekeket. Kikisérem őket. Amint a souterrain folyosón végig megyünk, akkor látom, hogy a sápadt kis fiam sánta. Valami átvillant agyamon! Megértettem a tíz perceket, a furcsa testtartást, a behúzott lábakat. Derékszögben hajtott lábával lassan baktatott, mint egy sánta kis csirke. Fájt a szívem, mikor fáradtan tipegett előre. A lépcsőhöz értünk. Hozzá siettem és felsegítettem a lépcsőkön. Hálatalt szemmel nézett reám. A liliombimbó nyilni kezdett . . .

— Köszönöm tanítóbácsi, rebegette halkan, de jóleső érzéssel.

Autóbuszsal ment haza. A kocsii belsejéből is hálásan mosolygott és integetett felém.

Mosolyogtam és boldog voltam én is . . ., mert egy gyermek fehér liliomlelkébe láttam.

RIMEK — VÁROSOK.

Hollósy Tibor, Jászberény

Nincs ott magyar „mozdony“
Ott áll a cseh sodrony:
Överetű POZSONY!

Jókai városa
Nem miénk immáron,
Napfényes KOMÁROM:

Gyümölcsöd élvezem:
Aprózom szemét.
Alföldi nagy falu;
Poros KECSKEMÉT.

A „kürtöt“ még őrzöd
Büszke JÁSZBERÉNY!
Vajjon van-e benned
Ősi jász-erény?

Százados várfejszek,
Feletted égpara, ...
Hideg királyi kő:
Olyan vagy szép ZÁRA!

Hagymád száma számos akó,
Ifjonti kertváros: MAKÓ.

Mindig
Temető, mindig gyászhely marad,
A Tizenhárom után, ARAD.

Délvidék végvára, miért borús eged?
A mult sebe még sajog? Még mindig,
[Szegec?

Álnok idegen nép határait szeged,
Lesz-e még távol a magyar határ,
[SZEGED?

Hunyadi emlékét
Elfeledted ... bizony ...
De a bosszud marad

S a gyűlölt szerb iszony,
ZIMONY!

A magyar ruhát
Már előre varrasd,
Hogy fogadj minket
Szomoru VARASD.

Gárdonyi itt élt ...
S ott van a hamveder
Bástyáid közt: EGER!

Csápással is sujtva
Utad biz' göröngyös
Volt, fejlődő GYÖNGYÖS.

Tündöklő csillagot
Vitt el a sebes ár,
meződön SEGESVÁR.

Utcáidon csak
Titkon osonsz,
Magyar gondolat,
Felénk LOSONC.

UJVIDÉK!
Valaki kinez! Juj! Pribék!!
UJVIDÉK!!!

Rajtad megtört a hazug kordon,
Leghűségesebb város SOPRON

Borgőzös sóhaj:
„Borom nem sok! Jaj...!
Küldj egy üveggel TOKAJ!”

Itt hagyja el az iszap,
És új irányt itt kap
A Tisza: te régi CSAP.

Nyugalom.

Deim István, Baja

Távolban kéklő kis sziget
A messzi tenger közepén ...
Csörgő patak
A part alatt ...
Ide, oh, ide vágyom én.

Fáraszt a zaj, a forgatag,
Az életsuly rámnehezül.
Megyek vigan,
Vezess Uram!
Ott leszek boldog egyedül.

A nagykőrösi tanítóképző intézet IV. é. növ. autóbuszszal kétnapos kiránduláson voltak Budapesten. Az első nap megtekintették a mezőgazdasági kiállítást Kőbányán. Aznap este Andai Ernő és Bálint Lajos tört. színművét: Baskircsev Máriát nézték meg a Nemzeti Színházban. Vasárnap délelőtt kirándultak a budai hegyekbe, megmászták a Jánoshegyet és az Erzsébet kilátóból gyönyörködtek a főváros látképében. Délután a társaság két részre oszlott, az egyik részük az Ujpest-Hungária meccset, másik része a János vitézt nézte meg a m. kir. Operában. Éjjel 12 órakor érkeztek vissza Nagykőrösre, ajkukon dallal, lelkükben sok kedves emlékekkel.

*

Az Írók, Művészek és Zeneszerzők Országos Nótapályázatán második díjat nyert Péceli Nagy Lajos szöveg: „Tudom, hogy az esküvődön” és Németh László erre írt zenéje.

Péceli Nagy Lajos, Nagykőrös.

Mementó. Mély szomorúsággal és megrendült lélekkel vettük a hírt, hogy Pintér György barátunkat magához vette az Úr. Tavaly ilyenkor még itt mosolygott közöttünk, juniusban jeles oklevéllel és a tudás gazdag kincsével kilépett az élet nehéz útjára. És most? — most a budai Alma Mater egyik legkiválóbb fia és bizonyos a magyar tanítóság egyik legértékesebb tagja, nincs többé. Az Úr talán nem akarta, hogy tiszta liliumlelke elhomályosuljon a földi életben, a küzdelmek és szenvedések eme hosszú láncolatában, azért hívta magához. Kivette az anyagból, hogy buzgó lelke a mennyei karok seregében dicsérje az Örökkévalót, az Alkotót. Itt dolgozott közöttünk küzdve, csüggedetlenül. Egész lénye a kedvesség, a szeretet volt, Segített, buzdított ahol kellett és ahol tehetett. Nemes jellemének kikristályosodott gyöngyei voltak a becsületesség, igazságosság és szorgalom. Szerettük, mint testvér a testvért. Példája bevilágítja az utat, melyet követnünk kell. Jeles oklevellel gazdátlanul hever, de szelleme most is itt él közöttünk.

Pintér György barátunk, Isten veled! Lelkünk együtt sír, szívünk együtt zokog szerető szüleiddel. Nyugodj békében, Isten veled!

Czemmel János, Bpest.

Intézetünk V. és IV. éves növendékei teljes számban három napig voltunk a zugligeti Manréza lelkigyakorlatos házában, ahol a világtól elzárkózva csak Istennek éltünk és a lelkünknek. Nagyon szép és nagyon áldásos volt. Hően ajánljuk minden végző társunknak. Ha erőt akarnak meríteni az életküzdelemhez, menjenek néhány napra a Manréza magányába s én merem állítani, hogy megnyugodva térnek vissza a szürke Életbe. A lelkigyakorlatokat P. Zborovszky Ferenc S. J. vezette, de mély hálával és nagy szeretettel gondolunk vissza a Manréza igazgatójára, P. Révay Tibor S. J. mosolygós arcára is. Az Isten áldása legyen további munkáikon!

Fehér András, Bpest.

Új csillagokról álmodom!

Gerlei Mária, Budapest.

Én csillagokról álmodom,
Fényekről, melyek a sötétben égnek,
Melyek a mérhetetlen Magasokból
Szikrázó fényözönnel éltetik,
Táplálják ápró fényeit
A földi messzeségnek!

Én csillagokról álmodom;
Tenger vizén ragyogva tükröződő,
Lelkek mélyén megszentelődő
Fények az én csillagaim!

Új csillagokról álmodom:
Nem hidegülő, hűnyó parazsakról,
Hanem tüzeokről, meleg-igazakról!

Himnuszok kelnek ajkamon,
Himnuszai a nagy Végtelenségnek,
Amelynek titkos, szent útjain
Már új csillagok égnek!

Szent Csillagokról álmodom!

Oltárainkon szenteltek a fények,
Melyek átfogják pontjait
A kéklő messziségnek!
E szent tüzeokről álmodom,
Melyekben elég a rút, gonosz
És örök, szent Valósággá éled!

Beküldte: Süli Dezső, Szeged.

1	2		3	4	5	6	7	8		9	10	11
12		■	13							■	14	
15		16	■	17			■	18	19	■	20	
	■	21						22				
23	24		■		■	25		■		■	26	
27			28		29			30	■	31		
32							■	33				
34				■	35	36	■			■	37	
38		■	39	40	■	41	42		43		■	
		■	44						■	45	46	
47	48	■	49		■	■	50	51				
52		53			54	55	■		■	■	56	
57												

Vízszintes sorok: 1. Ezeken is közlekednek a franciák; 12. Betűvet; 13. Zsidó negyed; 14. Földmives eszköze; 15. Épít; 17. I. Hamis; II. mássalhangzó; 18. Sajátkezüleg; 20. Vasút eleje; 21. Itt énekel Kalmár Pál (fonetikusan); 23. Zúdit; 25. „Iglói diákok” szerzőjének monogrammjára; 26. Talmud eleje és vége; 27. Süss fel nap, ... a libáim megfagynak; 31. Késnek van; 32. Hintene; 33. Német rabló (hib. ék.); 34. Sötét ruha; 35. Állóvíz (hib. ék.); 37. Ellenz ...; 38. Német személyesnévmás; 39. Nagy költőnk monogrammjára; 41. Mindenható; 44. Nyilvesszőtartó; 45. Névelővel a házá; 47. „Villámzár” eleje és vége; 49. Téli sporteszköz; 50. Toronyban van; 52. Magam szolítám (ék. hiba); 56. Egyforma betűk; 57. Ilyen rádiókészülék is van.

Függőleges sorok: 1. Középkori nemesek törekvése; 2. ... et labora; 3. Maróanyagának mássalhangzó; 4. ... lakás kiadó; 5. Világ németül; 6. Névelős vicc (ék. hiba); 7. Részvény Társaság; 8. Rugdosd egyik fele; 9. Kicsinyítőképző; 10. Föltétlen; 11. Lelőhelyéről elnevezett „majomember”; 16. Folyók medrét tisztítják; 19. Szín; 22. Levegő egyik alkotórészének fele; 24. I. Tiltó szo; II. csuk (ék. hiba); 28. Ilyen éghajlaton laknak a négerek; 29. Régi súlymérték; 30. Vállain nyugszik; 31. Kívül-belül fekete fa; 36. Spanyol folyó fordítva; 40. Szalmaszálon „szürcsöld”; 42. Keleti fejedelem; 43. Era betűi keverve; 46. I. Alany vége II. rag eleje; 48. Pont mássalhangzó; 49.

51. Fordított súlyegység m nélkül; 53. Feltételes kötőszó; 54. Egyforma magánhangzók; 55. Mister. — Megfejtési határidő május 4.

Március hónapjában rejtve megfejtése:

Vizszintes sorok: 2. Sok darab kenyeret kíván egy esztendő. 6. Jó fűszerszám az éhség. 14. Kasuarius. 16. Zsák alá. 17. Itat. 18. Amt. 20. Szó. 21. Im. 22. H. R. K. 23. Aba. 24. Tea. 26. Ana. 27. Aa. 28. Érk. 29. Alarm. 30. Lagz. 34. Leé. 35. Bis. 36. Nit. 37. Isten. 39. L. H. 40. Man. 41. Gyoma. 43. Turin. 44. Esz. 45. Die. 46. Ail. 48. Des. 49. Fé. 50. Metro. 52. Retém. 54. Erg. 55. S. k. 57. A terv. 59. Hah. 60. Imi. 61. Zoh. 65. Elem. 66. Fáter. 67. Nán. 68. St. 69. É. I. G. 71. Nér. 72. O. H. B. 73. Tae. 74. R. B. 75. Ess. 77. Ida. 78. Vadn. 79. Aratási. 82. Az első pad.

Függőleges sorok: 1. Aki hat mesterséget tud éhen hal az meg. 2. Sátramban. 3. I. os. II. ak. 4. Kuf. 5. Da. 6. Jut. 7. Os. 8. Úz. 9. Sss. 10. Zázs. 11. Ekó. 12. Ra. 13. Slingel. 15. Ima. 19. Alagi. 23. Árt. 24. Tlé. 25. A rest. 26. Aal. 28. Ess. 29. Astma. 31. Ein. 32. Rio. 33. Terem. 38. Nis. 40. Messze elér a király keze. 41. Gitta. 42. Aer. 45. Dea. 47. Lehár. 49. Friss adag. 51. Orkán. 53. Tan. 54. Eme. 56. Kolibri. 58. Vitéz. 60. I. Y. N. 62. Heg. 63. Ver. 64. Gob. 70. A sál. 72. Ode. 73. Tape. 75. Eta. 76. Ssy. 77. Ize. 78. Vóm. 80. Ar. 81. Ik. 82. Az. 83. Sz.

A könyvjutalmat: Belovai Sándor, Szeged és Hollós J. Győr nyerték.

Születésnapját ülte az élet.

Papp Pál, Szeged.

Sugár-táncos kedvvel örült az élet:
Pajkos szokelléssel felhőre lépett
S hullám-kacagással ránk nevetett.

Cirógató-lágyan a tájra simult
És dalra epesztett száz rejtett hurt
S bújt-muzsikán a kedv vágyva repült.

A föld csodaasztal; varázsra terül,
Édes illatálom szállt s lengte körül
A sokat ígérü himes lepelt.

Álom-csokros széltől híreket küldtek,
Mert ünnepes kedvvel sokan örültek
És az élet tavaszba öltözött.

Születése napját ülte az élet,
Ölelő karokkal hívott vendéget,
És a főhelyen áldást szórt az Úr.

Mindenkinek. Ebben a tanévben még egy szám jelenik meg. Kettős szám lesz, 40 oldalas. Ára 40 fillér. Ebben a számban **elsősorban** V. évek munkáit közöljük, de azért más osztályosok is írjanak. A munkák beküldésének határideje május hó 4. Ezután érkező munkák csak jövőre jöhetnek számításba. Itt is és újra felhívjuk a figyelmet az ápr. végén lejáró jubileumi szám címlap-pályázatára. Eddig csak hét pályázat érkezett. Kérjük a hátralékosokat, hogy tartozásaikat minél előbb rendezzék. Becsületbeli ügy. Ha valaki elfogadja a lapot, fizesse is meg!

Búcsú T. I.-tól. Nem rossz a vers, de ezt nem közöljük. — **A Lélek és én.** Szép. Jön. Prózátad szintén a közlendők közé soroztuk. Jöjj többször is zamatos magyar stílusoddal. A próba sikerült! Szervusz! — **Ablak nélküli ház, Addig míg nem késő.** Gondolataid vannak. Szépek is, de erőd, szavad nincs azok kifejezésére. Erőlteted a rímeket. Sokat kellene olvasnod! — **Pinkóczy és tsa.** A kért címekkel, sajnos, nem szolgálhatunk. És pedig azért, mert mi is csak annyit tudunk, amennyi a munka mellé ki van írva. A két társszerkesztő itt lakik benn az internátusban. Címezzétek leveleteket az illető nevére, a képzőbe. Biztos megkapja. Terveitekhez levélben mondok majd néhány szót. Kis türelmet kérek. — **Vagyok? Ügyes, jön. — Én halk dalokkal...** Nekem nem tetszik. — **Mindig csak dal.** Szellemes. — **Magyar kobzos sorsa.** Jó, de ne csüggedj. Neked, kinek oly szép terveid vannak, nem szabad ily pesszimiztikusnak lenned. — **Fohász.** Nem rossz, de nekem nem tetszik. — **Kikelet, ezer év után.** Vannak szép gondolataid, de a forma még gyenge. Olvass sokat és tanul! **Hontalarok imája.** Ez csak rímes próza. A vers lelke a ritmus, hiányzik belőle. — **Budapest.** Nem jön. — **Felelj, te Krisztus.** Tartalma szép, megéneklésre nagyon alkalmas. De a forma nagyon gyenge. — **Miért?** A forma jó, de a gondolat befejezetlen, a folytatást nem lehet hozzáérezni. Kérünk mást és többet. — **Esti harangszó, Szerenád.** Szép a szabad forma. De ez már túl szabad. Néhány szó összecsengése a sorok végén még nem a költemény lényege. A formára is kell ügyelni. Gondolatai kedvesek, olvasson sok költeményt! — **Fájó emlék.** Ez a versed nekem nem tetszik. Szóáradat csak. Olyan gondolatok vannak benne, melyek csak a rím kedvéért jönnek. Aztán »szarnokapám« és »hatott« helyett ha? ...? No meg a tartalom: Megyek apámmal, éhesen, fáradtan. Krisztusi hit lelkemben. Apám vigasztal a gyötrő önvád miatt. Meg akarom ölni apámat, de aztán

innkább megcsókoltam... Nem gondolod, hogy ez így banális? Tehetséged van! De fékezned kell, hogy helyes irányban maradjon. Igaz, a költemény nem logika, de logikátlan sem lehet! — **A szeretet szolgálatában.** A gondolat szép! De a kidolgozás nagyon gyenge. — **Vigas.** Csak próza. — **Rózsa és a napsugár.** Szép, ügyes. — **Tanítónő leszek.** Nincs benne elevenség, élénkség. Kissé száraz. — **Ha majd.** Rítmus nélküli versike. — **Bölcs Sokrates.** Mind a négy vers nagyon szép. Kár, hogy csak most jelentkezett mikor már V. éves. — **Várom a jöttöd, Őszi halott.** Jó, kedves mindkettő. Másik kettő nem tetszik annyira. Ámbár azok is jók. — **Hógolyózás, Láttam...** Tudsz! **Vissza Istenhez.** Szép; kár néhány nem odaillő kifejezésért. — **Levél.** Jó vers. Ügyes meglátás. — **Állomáson.** Pompás pillanatfelvétel. Őszinte! — **Este elfutó egérmék.** Nekem nem tetszik, forma sem, tartalom sem. — **Magyar ima.** Szép erőteljes. Néhol mintha a rím keresett volna. Vigyázz erre! — **Szeress.** Nem sok. — **Hárfapengetés.** Kedves. — **Manyika:** Gyengébb. — **Álomkép:** Kellemes kis vers. A negyedik is jó. — **Szamar-várók.** Találó. Éles gúnnyal. Másik jön. — **G. M. Budapest.** Levelét eltettük. Még visszatérünk rá. — **Az én dalom, Vallomás, Báléji álom.** Van verseidben erő. Van gondolatod és annak kifejezésére szavad. Csak a hang egy kicsit **nyers.** A szavakat nem válogatod meg. Várjuk több munkádat. — **Sz. M. Sopron.** Sajnos, olyan jelvényünk nincs. A tús jelvénynek oly hosszú a tűje, hogy azt vissza lehet hajtani és akkor nem esik ki. Ilyen van. Ára 40 fillér. — **Sopron, H. I.** Szép. Stílusa igazán választékos. Próbálgjon most ott a gyakorlóban ellesni kis jeleneteket a gyermektől. Azt írja le. Tud. — **Ny. M.** Szép, ügyes. De nagyon iskolai dolgozatszerű. — **S. R.** Nem sok. Egyéni érzés. Szépen kidolgozva. — **Emlékezzél, Visszatér.** Kissé erőszakoltnak látszik a gondolat. Túl patetikus. Kevés benne az őszinte, szívmelegség. Formája gyenge. — **Új márciust.** Száraz kissé. A gondolatok nagyon sokszor halottak. Több tűz, újszerűség kell az ilyen alkalmi versbe. — **Havas.** Az, aki multkori üzenetünkből azt olvassa ki, hogy mi Téged irodalmi lopással vádolunk, **analfabéta.** Olvasd el még egyszer és olvastasd el társaidal és belátjátok, hogy ott semmi gyanúsítás nincs, hanem csak tanács, hogy olvass, az olvasottból, tanulj, de ne utánozd azt szolgálilag. — **Az én anyám.** Nem vers. **Ipoly-ban** nincs rítmus. — **Örtüznél.** Jól sikerült. Kedves. — **Munkára fel!** A három első jó. Est kevésbbé sikerült. — **A gyermek.** Ha az elméleti fejtegetés helyett eseményt, beszélgetést mondana el, sokkal érdekesebb és megkapóbb lenne. A vers jól sikerült. — **A fűzek leégtek.** Azok csak elégnék. De te ezzel a verssel majdnem leégtél. — **Most mester vagyok.** Ebben meg mesterit adtál. Jó. — **Látomás.** Van mondanivalód. De nagyon édeskésen adod elő. Meg, gondolod, hogy egy olyan szép beszéd után azonnal megtér egy megrögzött alak?

Figyelem!

NAGY KÁLMÁN
BORBÉLYMESTERNÉL

a beretválás . . . 10 f.

hajvágás . . . . . 30 f.

csak géppel . . . 20 f.

Pontos kiszolgálást adok és
szíves pártfogást kérek

UJSZEGED

Haszonbéres földek 253.

